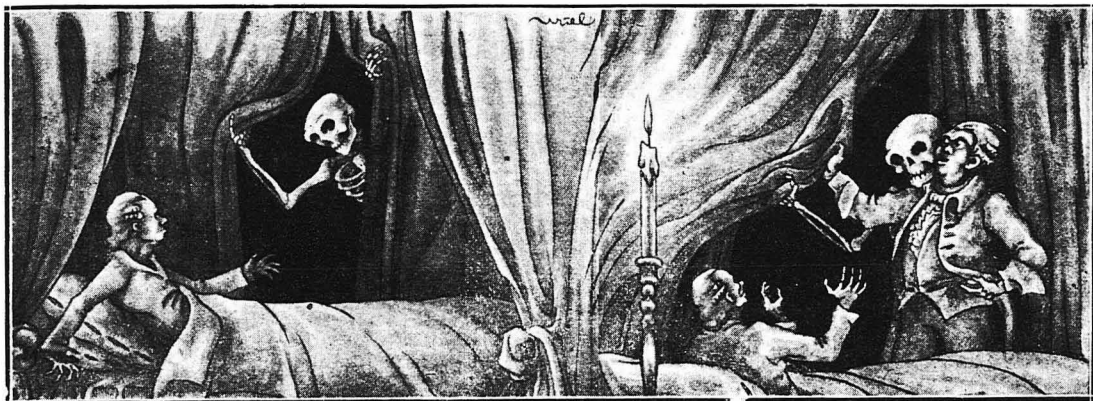

ΓΑΛΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΟΥ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ ΔΟΥΜΑ (ΠΑΤΡΟΣ)

Η ΓΑΤΑ, Ο ΘΥΡΩΡΟΣ ΚΑΙ Ο ΣΚΕΛΕΤΟΣ

ΗΝ εποχή εκείνη ο δόκτωρ Σίμπσον ήταν ένας από τους πιο διακεκριμένους γιατρούς του Έδμβούργου και είχε σχέσεις με τις καλύτερες οικογένειες της πόλεως. Ένας από τους γνωστούς του ήταν κι' ο δικαστής της πόλεως αυτής. Την παράξενη ιστορία του δικαστού αυτού μας διηγήθηκε μία μέρα ο γιατρός χωρίς όμως να μας πη και το όνομά του.

Αυτός λοιπόν ο δικαστής, που ήταν πελάτης του δόκτορος Σίμπσον, αρρώστησε μία μέρα βαρεια. Το κυριότερο σύμπτωμα της αρρώστιας του ήταν μία μελαγχολία μαύρη, τρομερή, άβυσταχη. 'Επί πολύν καιρό ο γιατρός έπιχειρούσε να μάθι από τον ασθενή του τον λόγο της μελαγχολίας του, αλλά δεν τό κατάρ-
θωσε. Στο τέλος όμως κατάφερε μία μέρα τον δικαστή να του πη μ' ένα μελαγχολικό χαμόγελο :

— Λοιπόν ναι, αγαπητέ μου γιατρέ, είμαι αρρωστος και ή αρρώστια μου εινε αθεράπευτη, γιατί βρίσκεται μόνον στην... φαντασία μου !...

— Πώς ; Στην φαντασία σας ;

— Ναι... Αισθάνομαι ότι θά τρελλαθώ !...

— Θά τρελλαθίτε ; Και γιατί ; Το βλέμμα σας εινε ζωνρό, ή φωνή σας εινε ήρεμη, ο σφυγμός σας εινε φυσιολογικός.

— 'Ακριβώς, αυτό εινε το χειρότερο...

— Και παιά εινε ή άφορη ή δλου αυτού του κακού ;

— 'Ο δικαστής αναστέναξε και έπειτα ειπε :

— Κλειδώστε την πόρτα, σάς παρακαλώ, γιατί μου, γιά να μην μάς ένοχλήση κανείς και θά σάς τό πω. Θυμάσθε την τελευταία μεγάλη δίκη ;

— Βέβαια, τον Σκώτο εκείνον ληστή που τον καταδικάσατε στον δι' άγχόνης θάνατο και που κρεμάστηκε πραγματικώς...

— 'Ακριβώς. 'Ακούστε λοιπόν. Την στιγμή που διάβαζε την απόφαση έναντιόν του, τά μάτια του άστραψαν έξαφνα και μ' άπείλησε κουνώντας το δάχτυλό του. Τέτοιου είδους άπελές μοιχουν κάμει συχνά οι κατηγορούμενοι. Γι' αυτό δεν έδωσα καμμία προσοχή και σή φοβέρα του λη-
στή. Την επομένη όμως του άναγχονισμού του Σκωτισέου αυτού, ήθεε σπίτι μου ο δήμος και μοίλες πώς ο ληστής πέθανε άφου πρώτα με καταράστηκε. Την τελευταία δέ στιγμή που θ' άνέβαινε στην άγχόνη έδήλωσε ότι την επομένη του θανάτου του, στις 6 ακριβώς, θά μάθαινα νέα του !... Αυτό μ' έξέπληξε... 'Υπέθεσα ότι οι συμμορίτες που θά έπιτίθεντο έναντιόν μου γιά να έκδικήσουν τον σύντροφό τους και γι' αυτό σάς έξέ το άπόγευμα της άλλης ημέρας κλειστήκα στην κάμαρά μου κι' έβαλα σ' ένα τραπέζι δίπλα μου δυο πιστόλια. Το ρολόι που ήταν κρεμασμένο στον τοίχο χτύπησε τέλος έξ. Την στιγμή δέ πούβηνα κι' ο τελευταίος χτύπος, άκουσα κάτι σαν νιαούρισμα πίσω μου, κι' όταν γύρισα τό κεφάλι μου είδα μπροστά μου μία μεγάλη μαύρη γάτα, με κόκκινα σείγματα. Πώς είχε μπη ή γάτα αυτή στο δωμάτιό μου ήταν ά-

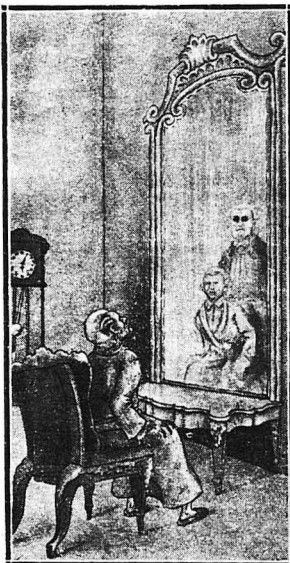
νεξήγητο, γιατί και ή πόρτες και τά παράθυρα ήσαν κλεισμένα. Φαντάστηκε ότι θά ήταν κλεισμένη στο σπίτι άπ' τό πρωί. Κ' έπειδή δεν είχα φάει τίποτε άκόμη, χτύπησα τό κουδούνι και φώναξα τον ύπηρέτη μου να μου φέρη τό φαγητό. Τόν ρώτησα και γιά την μαύρη γάτα, έψάξαμε μάλιστα παντού να την βρούμε κι' οι δυό μας, μά ή γάτα είχε εξαφανισθεί.

Είχα ξεχάσει έντελώς αυτό τό περιστατικό όταν, την επομένη τό δειλινό, μόλις χτύπησε έξ, άκουσα πάλι τό νιαούρισμα πίσω μου και είδα την ίδια μαύρη γάτα, ή όποια αυτή την φορά πήδησε άπάνω στα γόνατά μου. Δεν έχω καμμία αντίπαθεια στις γάτες, μά αυτή ή άπρόοπτη οικειότης της μου έκανε δυσάρεστη έντύπωση και την έδιωξα. Αυτή όμως ξαναέβηκε πάλι στα γόνατά μου. Σηκώ-
θηκα τότε άπάνω και άρχισα να περπατώ μέσα στην κάμαρα. 'Η γάτα με άκολουθούσε... Τέλος ένενθρία μ' αυτήν την έπιμονή της κ' έφώναξε τον ύπηρέτη μου να την πετάξω έξω. 'Η γάτα όμως χώθηκε κάτω άπ' τό κρεβάτι και δεν μπορούσαμε να την βρούμε...

Τό βράδυ βγήκα έξω. Όταν έγύρισα στο σπίτι μου, έπειδή δεν είχα φως, άνέβαινα σιγά την σκάλα γιά να μην χτυπήσω πουθενά. Είχα φθάσει σχεδόν άπάνω όταν άκουσα τον ύπηρέτη μου να λήη στην καμαριέρα : «'Ο κύριος φαίνεται πως τρελλαθήκα ! 'Όλο γιά γάτες μιλάει' που τις είδε τις γάτες ; 'Ασφαλώς θά παραμυλιά !...»

Τρόμαξα φοβηρά σαν άκουσα αυτά τά λόγια και φαντάζεσθε, αγαπητέ μου φίλε, με τί άνυπομονησία περίμενα την επομένη να χτυπήση έξ. Βρήκα συγχρόνως κάποια πρόφασι και κράτησα κοντά μου τον ύπηρέτη την ώρα αυτή. Και νά... μόλις χτύπησε ο τελευταίος χτύπος του ρολογιού άκουσα πάλι τό νιαούρισμα και είδα μπρός μου την γάτα εκείνη. Καθόταν δίπλα μου. 'Ελπίζον-
τας πως ο ύπηρέτης θά έβλεπε τό ζώο και θά μου μιλούσε πρώτος γι' αυτό, δεν τούπα τίποτα. Μά αυτός φαίνόταν σαν να μην έβλεπε τίποτα. «Τζών, είπα τότε, βάλε τό κουδούνι άπάνω στο τραπέζι». 'Ο Τζών στεκόταν κοντά στο κρεβάτι μου. Τό κουδούνι βρισκόταν άπάνω στο τζάκι.

'Επομένως γιά να τό πάρη και να τό βάλη στο τραπέζι έπρεπε να περάσω άπάνω από την γάτα. 'Αρχισα λοιπόν να προχωρή, τή στιγμή όμως που άγγιξε σχεδόν τή γάτα, αυτή πήδησε άπάνω στα γόνατά μου. 'Ο Τζών δεν την είδε !... 'Ομοιωθή-
σαι έννοιισα τότε να με περιλούη κρύος ιδρώς. «Τζών, είπα, δεν βλέπεις τίποτε άπάνω στα γόνατά μου ;» 'Ο Τζών με κούταξε και ύστερα, σαν άνθρωπος που παίρνει μία ξαφνική άπόφασι έ-
φώναξε : «Ναι, κύριε, βλέπω μία γάτα !» 'Ανέ-
πνευσα με άνακούφιση, πήρα την γάτα στα χέ-
ρια μου και τόν διέταξα : «Πάρτην και πήγανέ την έξω, σέ παρακαλώ». 'Εβαλα την γάτα στα χέρια του και να άφρησά να φύγη. Σέ δέκα λε-
πτά θέλησα να πάω να ιδώ τι είχε άποκάνει. Μόλις όμως έβαλα τό κόψι μου στο κατώφλι του σαλονιού, άκουσα δυνατά γέλια και την φωνή του Τζών να λήη : «'Ο κύριος ειναι κι' άλλος τρελ-
λός ! Φαντάσθηκε... με ρώτησε αν βλέπω μία γά-
τα άπάνω στα γόνατά του !...» «Και τί του άπάν-
τησες ;» ρώτησε ή καμαριέρα. «Τι ήθελες να του άπαντήσω ; Του είπα ότι την βλέπω. Δεν ήθελα,

Παρακολουθούσα τις κινήσεις του στον καθρέφτη

βλέπεις, να φέρω αντίλογα στον καυμένο τόν κύριο». «Και τι έκανες τότε;». «Έπηρεε τη φανταστική γάτα στα χέρια του, την έβαλε στην άγκυρα μου και με παρεκάλεσε να την βγάλω έξω. Κι' έτσι κι' έγω έβγαλα την άνυπαρκτη γάτα έξω. Τι ήθελες να κάνω; Μου δίνει 25 λίρες τον χρόνο... Μπορώ να του πω πως δεν βλέπω μιά γάτα. Άν μου δώσει 30 θά του πω πως βλέπω δύο!».

Δεν ελγα πια το θάρος ή άκούσας περισσότερα και γύρισα πίσω στο δωμάτιό μου. Ήταν άδειο. Τι να σάς τώ πολλολόγοι, αγαπητέ μου. Σας λέω μόνο ότι επί ένα μήνα το φάντασμα έρχόταν κάθε μέρα και ελγα άρχισα να το συνειρίζω, όταν έξαφνα την τρικλοστη ήμέρα, μετά την θανάτω του ληστού, ή γάτα δεν παρουσιάζτηκε. Άρχισα πια να έλιψω πως ελγα λυτρωθεί. Όλοκληρη την άλλη ήμέρα, προσπαθούσα με κάθε τρόπο να κάνω να περάσει ή ώρα... Περίμενα με άνυπομονησία πότε να 'ρθούν ή έξη. Μπορώ μάλιστα να σάς πω ότι από τις πέντε ως τις έξη, δεν έσκόλλησα τα μάτια μου από τον λεπτοδείκτη του ρολογιού. Επί τέλους έφτασε ή ώρα αυτή. Το ρολόι τότε άρχισε να χτυπάει μία, δύο, τρεις, τέσσερες, πέντε και τέλος έξη φορές. Στόν έκτο χτύπο ή πόρτα άνοιξε και μπήκε μέσα ένας άνθρωπος, σάν θυρωρός, σάν λακές του λόρδου διοικητού της Σκωτίας. Ή πρώτη μου σκέψη ήταν ότι ο λόρδος μου έστειλε μ' αυτόν καμιά ειδοποίηση και άπλωσα το χέρι μου γιά να πάρω το γράμμα. Αυτός όμως φάνηκε σάν να μην άντελέγη την κίνησή μου και πήγε και στάθηκε πίσω από την πολυθρόνα μου. Δεν ήταν ανάγκη να γυρίσω το πρόσωπό μου γιά να τον ιδώ, γιατί στεκόμουν μπρός στον καθρέφτη και μπορούσα απ' εκεί να παρακολουθώ τις κινήσεις του. Χτύπησα το κουδούνι και ήθελα μέσα ο ύπηρετής μου. Μά φαινόταν να βλέπει άλλο τόσο τον λακέ όσο ελγε ιδεί, τις προηγούμενες ήμέρες, την γάτα. Του είπα πως δεν τον χρειάζομαι και έμεινα μόνος μου με την παράδοξη άκείνη έμφάνιση. Στις δέκα έπεσα στο κρεβάτι μου και τότε ο λακός, γιά να κάσση άναπαυτική έσπλωθηκε σέ μιά πολυθρόνα άπέναντί μου. Έγύρισα το πρόσωπό μου κατά τον τοίχο, έπειδή όμως μου ήταν αδύνατον να άποκοιμηθώ, έξαγύρισα πάλι πολλές φορές το κεφάλι μου προς την διέθυνση του και πάντοτε τον έβλεπα να κάθεται άκίνητος στην ίδια θέση. Ούτως κι' αυτός κοιμόταν. Τέλος έπεσαν μέσα στην κάμαρά μου ή πρώτες άκτίνες του ήλιου και γιά τελευταία φορά γύρισα να ιδώ το φάντασμα. Ή πολυθρόνα ήταν άδεια, ελγε έξαφανισθεί!...

Την άλλη ήμέρα ο διοικητής ελγε δέξαστα στην όποιαν ήμουν προσκαλεσμένος. Στις έξη παρά πέντε, ο Τζών μου έφερε την έπίσημη στολή μου και τον παρεκάλεσα να κλειδώσει την πόρτα και να μείνει μέσα. Στόν τελευταίο χτύπο τών έξη, γύρισα το κεφάλι μου προς το μέρος της πόρτας και την είδα τότε μ' άνοιξη, ένώ ήταν κλειδωμένη, και να μπαίνει μέσα ο ίδιος ο χθεσινός λακός. Πήγε και στάθηκε πάνω απ' την πολυθρόνα, ένώ ο Τζών ηγαινοσερόταν μέσα στο δωμάτιο χωρίς μ' αντίλαμβάνεται, τίποτε απ' όσα συνέβαιναν. Άρχισα να ντύνομαι. Και τότε συνέβη κάτι το παράδοξο. Με μεγάλη φροντίδα ο λακός άρχισε να βοηθή τον Τζών στο ντύσιμό μου, χωρίς όμως έκείνος να το αντίλαμβάνεται. Όταν ο ύπηρετής μου κρατούσε το σακάκι μου από τους ώμους, έκείνος το έπιασε απ' τον γόφο, όταν ο Τζών μου έσκαίνιζε το μανίκι, ο θυρωρός μου έσκαίνιζε την ράχι. Ποτέ μου δεν ελγα ιδεί πιο προσεκτικών ύπηρετή. Ήρθε τέλος ή ώρα να βγώ έξω. Ο θυρωρός βγήκε πρώτος, κατέβηκε την σκάλα μαζί με τον Τζών και κάθισε έπάνω στο άμάκι μου, δίπλα στον άμαξά. Μόλις έφθασα στο σπίτι του διοικητού, το φάντασμα πέρασε άνάμεσα από τους άλλους ύπηρετές, κυττάζοντας από το άκρο λουθοῦσα. Ρώτησα τότε τον άμαξά: «Πατρίκιε, τι άνθρωπος ήταν αυτός που καθόταν δίπλα σου;». «Ποιός άνθρωπος, έσοχάτατε;» μ' ερώτησε έκείνος, άνοιγοντας τα μάτια του διάπλατα από άπορία. «Καλά, καλά, του είπα τότε γρήγορα, έκανα λάθος». Και γιά τον Πατρίκιο, όπως και γιά τον Τζών, το φάντασμα ελγε μείνει άδέσποτο. Και τότε συνέβη έκείνο που μπεύαλε τον φόβο μου σέ τρόμο και σέ φόβη. Αισθάνθηκα ότι άρχισα να τρελλανόμαι.

Όταν έφυγα από τη δέξισή μου, το φάντασμα έτρεξε από πίσω μου, με άκολουθώντας στο σπίτι μου, μπήκε στην κάμαρά μου και κάθισε πάλι στην πολυθρόνα. Μόλις άρχισα να ξεμερώνη, έξαφανίστηκε! Ή έξαφάνισή αυτή κράτησε έναν μήνα. Την ήμέρα όμως που έπαυσε ο λακός να μου παρουσιάζεται, δεν ελγα όπως πριν με τη γάτα την έλπίδα ότι θά λυτρωθόμουν απ' αυτόν γιά πάντα. Άπεναντίας αισθάνομαι μεγάλο τρόπο, γιάτι έφοβόμουν μην άντακρώσω

καμιά φοβερότερη όπτασία και περίμενα την έπομένη μέρα με άγανία, που με κυρίευσαν τόσο πολύ ώστε άναγκάστηκα να μείνω στο κρεβάτι μου.

Το έπομένο βράδυ με το τελευταίο χτύπημα τών έξη άκουσα ένα έλαφρό θρόσιμα στις κουρτίνες του κρεβατιού μου. Και τότε στο στενό διάδρομο που ήταν άνάμεσα απ' το κρεβάτι κι' απ' τον τοίχο, είδα να στέκεται ένας σκελετός. Καταλαβαίνετε, την φρικτή μου θέσι. Ελγα μπροστά μου την ζωντανή εικόνα του θανάτου! Ο σκελετός στέκοταν άκίνητος και με κύτταζε με τα άδεια μάτια του. Πήδησα άμέσως κιά απ' το κρεβάτι μου και άρχισα να τριγυρίζω στην κάμαρη. Το κεφάλι του σκελετού έστριβε κατά την μεριά που διευθυνόμουν, τα μάτια του δεν έσκόλλουσαν από πάνω μου, ένώ το σώμα του έμεινε άκίνητο. Έκείνη την νύχτα δεν μπόρεσα να έσπλωθώ στο κρεβάτι μου. Κοιμήθηκα ή μάλλον έμεινα με κλεισμένα μάτια έσπλωμένος στην πολυθρόνα, στην όποια καθόταν ως χθές ο θυρωρός του όποιου εύχόμουν τώρα την παρουσία. Το πρωί, ο σκελετός έξαφανίστηκε. Διέταξα στον Τζών να βάλει το κρεβάτι μου σέ ένα άλλο μέρος και να κλείσει τις κουρτίνες. Μά άκριβώς στις έξη άκουσα πάλι τον ίδιο θόρυβο, δύο σκελετωδή χέρια τράβηξαν τις κουρτίνες μου και ο σκελετός πήρε πάλι την θέσι του άνάμεσα στο κρεβάτι και στον τοίχο. Τα μάτια του, που την περασμένη νύχτα δεν ελγαν έσκόλληση από πάνω μου, τώρα με κύτταζαν άδιάκοπα, γιάτι ο σκελετός έσκυβε πάνω απ' το κεφάλι μου. Επί είκοσι νύχτες τώρα τρεβώ αυτό το μαρτύριο. Καταλαβαίνετε σεις, γιαιτε μου, από τι ύποφέρω. Άναλαμβάνετε να με γιαιτρέψετε;

— Θα δοκιμάσω, έλεγε ο γιαιτρός. Είμαι βέβαιος ότι τά φαντάσματα αυτά δεν υπάρχουν, παρά μόνο στην φαντασία μου ή

— Τι με ενδιαφέρει, άν βρισκόμουν μόνον στή φαντασία μου ή όχι έφ' όσον τά βλέπω.

— Βεβαίως. Θά θέλετε να έβλεπα και έγω το σκελετό σας;

— Θα εάς ικέτευα να είσθε ιδώ την ώρα που θά έρθη. Σας παρακαλώ να έρθετε αύριο.

— Καλά θά έρθω αύριο, έλεγε ο γιαιτρός. Ός τότε όμως, μην άπελπίσετε.

Ο άρρωστος χαμογέλασε μελαγχολικά.

Την έπομένη, στις έπτά το πρωί, ο δόκτορ Σίμπσον παρουσιάστηκε στο δωμάτιο του άσθενούς του.

— Έε πως πάμε; ρώτησε.

— Ο σκελετός;

— Μόλις τώρα έφυγε... έλεγε ο δικαστής μ' αδύνατη φωνή.

— Τότε θά δοκιμάσουμε να μην ξανόρθη σήμερα.

— Ω, άν ήταν αυτό δυνατόν! Άλλά πως να γίνει.

— Είπατε ότι το φάντασμα έρχεται άκριβώς στις έξη. Λοιπόν, θά σταματήσουμε το ρολόι.

— Ύστερα θά κλειστικαν και άνάφτηκαν κεριά.

— Και τώρα Τζών, έλεγε ο γιαιτρός στο θαλαμηπόλο, να έτοιμάσεις το πρωινό και το μεσημεριανό φαγητό και να μή τ' φέρεις στην συνηθισμένη ώρα, άλλα όποτε σε φωνάξουμε. Τώρα φέρε μας τά χαριά, το ντύσιμό και τά έζωρια και άψησε μας μόνους.

Ο Τζών έφερε όλα όσα του είπαν και βγήκε από την κάμαρα.

Ο γιαιτρός άρχισε να ψαυρή με τον άρρωστο, να παίζει μαζί του χαριά και να τον διασκεδάει όσο καλύτερα μπορούσε. Όταν τον είδε πως πόνεσε φώναξε κι' έφεραν το πρωινό φαγητό κι' ύστερα το μεσημεριανό. Ή ήμέρα άρχισε πολύ να περάσει. Μιά στιγμή ο γιαιτρός σηκώθηκε και έλεγε:

— Δόξα σοι ο θεός, νικήσαμε!...

— Πώς; ρώτησε ο άρρωστος.

— Θά εινε τουλάχιστον όκτω ή έννηνά το βράδυ και ο σκελετός δεν φάνηκε.

— Σας παρακαλώ, γιαιτε, κυττάξτε το ρολόι σας, εινε το μόνο που έργάζεται. Άν ή ώρα έχη πραγματικώς περάσει τότε θά δοξάσω κι' έγω τον θεό μαζί σας.

Ο γιαιτρός κύτταξε το ρολόι του άλλα δεν ελγε τίποτε.

— Είδατε που νάνανε λάθος, γιαιτε; ειλ' ο δικαστής. Ή ώρα τώρα εινε έξη άκριβώς.

— Τι; Πώς το έρεστε αυτό; φώναξε ο γιαιτρός.

— Γιαιτε αυτή τη στιγμή παρουσιάστηκε ο σκελετός! Νάτος! Δεν τον βλέπετε;

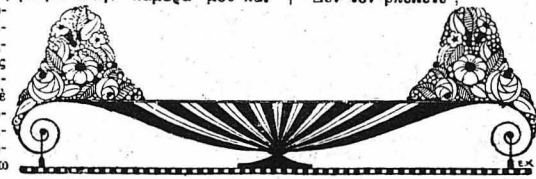
Ο άρρωστος βγάδοντας ένα βαθύ άναστεναγμό σοφίστηκε στή μαζιλάρι του. Ο γιαιτρός κύτταξε γύρω του με περιέργεια, μα δεν είδα τίποτε.

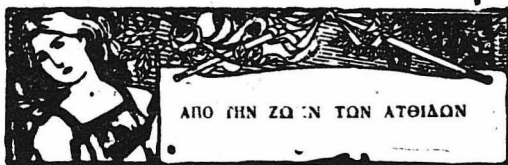
— Πού τον βλέπετε τον σκελετό; ρώτησε.

— Στην συνηθισμένη του θέσι, άνάμεσα απ' το κρεβάτι και τον τοίχο, άπάντησε ο δικαστής με οδυμένη

Είδα μπροστά μου μιά μεγάλη μαύρη γάτα

ΕΙΛΟΥΕΤΕΣ ΑΠΟ ΤΑ ΣΑΛΟΝΙΑ

Κ. Α.

Θελκτικός τύπος μελαγχρονής μ' έκφρασι ζωηρά, και γλυκύτητα. Ή έντονη μελαγχρονάδα της σ'ς θυμίζει «Χαβαίαν-γκέρλ». Στις βραδυνές εμφανίσεις της φορεί χρωματιστά φορέματα κίτρινα κόκκινα, ρόζ και συνδυάζονται με την μελαγχρονάδα της. Είλε παρνατική θασώστια του χορού και απεδείχθη έτι περισσότερον. Ή χορευτική φέρουσα της, στην εμφάνισι που έκανε στην έσορτή του Λυκείου φέρουσα το Μακεδονικόν ένδυμα το οποίον έναρμονίζετο τόσον καλά με την κατατομήν του προσώπου της. Τελευταίως το μπριζ την άπασχολεί ιδιαίτερας, ίσως επειδή εινε και ή κυριώτερα ήτταξιόν στην Κησιού όσον παραθαρίζουν.

Η Μονταίν

ΚΟΣΜΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙΣ

Τό παρελθόν Σάββατον έγινε στο «Σείσι» της Κηφισιάς, ή προαγγελθείσα έσορτή ύπέρ των παιδών του «Αούλου Κηφισιάς».

— Τό απόγευμα είχαν καταληφθή αι αίθουσαι του ξενοδοχείου από παραθεριστας κυρίες και Δεσποινίδες.

— Σε μία των αίθουσών είχαν έκτεσθί άγρόχειρα και κομψοτεχνήματα θαύμα ιδέσθαι. Πρέπει δέ να σημειωθή ιδιαίτερος ότι κάθε εισατήριον συμπεριλαμβανεν και λαχριν που έκέρδιζεν ένα εκ των άνωτέρω θαυμασίων κομψοτεχνημάτων.

— Τό Μπαρ τραβούσε τά βλέμματα του θαύμασμου όλων, και δικίως διότι έκεί προσέφερε γλυκά και άναψυκτικά, μία ώρασιτάτη Άλεξανδρινή ή Δις Άρχουδέρη φέρουσα καλλιτεχνικήν τουαλέττα. Έπίσης παρευρίσκοντο έκεί ή Δις Έλλη Χαλκιοπούλου, ή Δις Μ. Γκίνι, ή Δις Ήσαία, και οι κ. κ. Κ. Ρωμάνος και Κ.Μπενάκης οίτινες ηργάσαντο με θαυμασίην μαεστρίαν ως γκαρσόν.

— Ένα; τύπος ώραιος και σνάρμα συμπαθητικός ή παρεπιδημόσα Άλεξανδρινή ή Δις Μ. Ο.

— Θύμα ώροφιάς και κομψότητος ή κ. Νάντα Ι. Κτριακού, Παριζιάνη εμφάνισι ή Δις Μικέτ Ζαφειροπούλου με κρεμ-μπούτσια σε χρώμα βι-ρούζ και άπαράμυλη γραμμή, καστόριον καπέλλο σε δύο τόνους επίσης βι-ρούζ. Χαριτωμένες σιλουέττες αι Δες Βεζανή, Σωτηριάδη, Μελισσανού, Χαροκόπου, Ρ. Λούρου, Λορέβδου, Ψαχή, Άργυροπούλου, Αράτη, Ράλλη, Α. Φορέστη μ' έξαιρετικά κομψή τουαλέττα από δαντέλλα και τούλι μεζέ ροζέ.

— Επίσης παρευρίθησαν κ. και κ. Πάτσι, κ. Ριανκούρ, κ. και κ. Άργυροπούλου, κ. και κ. Κυριακού, κ. και κ. Έμπειρίκου, κ. και κ. Ψιακή, κ. και κ. Βούλγαρη, κ. και κ. Οικονομίδη, κ. και κ. Οικονόμου, κ. και κ. Λεβίδη, κ. Μαυρομυχάλη κ.και Δις Ντεριμπλάι με τουαλέττα κομψοτάτη μπλέ-σέλ ζωρζέτ, κ. και κ. Χορέμη, κ. και Δις Ταμπακοπούλου, κ. και Δις Κωνσταντινίδη ώραια εμφάνισι με ρόζ μουσαλίνα, κ. και κ. Διαμαντοπούλου ζωρζέτ με λιν-λαβάν, κ. και κ. Μεταξά πρώανη-τάν ζωρζέτ, κ. Ράλλη με μαντή ζωρζέτ, κ. και Δις Πετρούδη, κ. και κ. Στ. Φωτιάδη-αίθερια εμφάνισι, -κ. και κ. Δ. Νικολαΐδη μεζέ δαντέλλα-έκτακτως χαριτωμένη σιλουέττα, -κ. και Δις Βεριοπούλου ζωρζέτ λευκή με ρόζ λουλούδια, κλπ.

— Την παρελθούσαν Δευτέραν δεξιώσεις-τέννις εις την ώραία

φωνή.

— Ό γαιρός σημάδεψε, έσπρωξε τό κρεβάτι και μπήκε άνίμεσα άπ' αυτό και τον τοίχο.

— Και τώρα, ρώτης, τον βλέπετε ακόμη ;

— Ναι, όχι όμως ολοκληρωτό τό σώμα του γιατί τό σκεπάζετε σεις με τό δικό σας... Βλέπω τό κεφάλι του.

— Ποι βλέπετε τό κεφάλι του ;

— Πάνω από τον δεξιόν σας ώμο. Είσθε σάν να έχετε δύο κεφάλια: ένα ζωντανό και μιά νεκροκεφαλή.

Ό γαιρός φρικιάσε. Γύρισε τό κεφάλι του, άλλα δέν ειδα τίποτε.

— Άγαπητέ μου φίλε, είλε θλιμμένα στον άρροστο, άν έχετε σκοπό να άρήςσες διαθήκη σ'ς συνιστώ να την κάνετε.

Και λέγοντας αυτά, έφυγε.

Έννεα ήμέρες όργότερα, κα-
θώς ό Τζόν μπήκε στην κάμα-
ρα του κυρίου του, τον βρήκε νε-
κρόν έπάνω στο κρεβάτι του.
Είχαν περάσει άκριβώς τρεις μή-
νες από την ήμέρα που είχε γί-
νει ή έκτέλεσις του ληστού.

Άλέξανδρος Δουμάς (πατήρ)

ΔΙΑΒΑΣΤΕ ΟΛΟΙ ΣΤΗΝ

"ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΝ",

της προσεχούς έβδομάδος τό επίκαιρον κ' έκτάκτως ένδια-
φέρον άνάγνωσμα.

•36 ήμερών αιχμαλωσία και συμβίσις μετά των ληστών,
του συλληφθέντος υπό των ληστών Υποργού των Οικονομικών
Σωτηροπούλου.

Οι λησται έλλοτε και τώρα. Ό Λαφαζάνης, ό Λύγκος ό
λεβέντης κ.τ.λ. κ.τ.λ.

"ΜΠΟΥΚΕΤΟ"

ΕΒΔΟΜΑΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΗ ΦΙΛΑΡΧΙΚΗ ΕΠΙΘΕΡΗΣΙΣ

ΔΙΕΥΘΥΝΟΜΕΝΗ ΥΠΟ ΟΜΑΔΟΣ ΛΟΓΙΩΝ

ΓΡΑΦΕΙΑ : ΟΔΟΣ ΑΕΚΚΑ 7

ΟΡΟΙ ΣΥΝΔΡΟΜΩΝ "ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ",

Εσπερινό δι' Εν Έτος... Δρχ. 150 ΙΙΙ Έσπερινό δι' Αρ. Άγγλις Μια.
Αι έπιστολαι και τά χρηματικά έμβλήματα δέον ν' πενθούνται προς
τον Έδιοκτητήν του "Μπουκέτου", κ. ΚΩΝΣΤ. ΘΕΟΔΩΡΟΠΟΥΛΟΥ

Τα προσητούμενα τέχνη τιμώνται δραχμάς 8.

ΓΕΝΙΚΟΣ ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΣ ΤΟΥ "ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ", ΕΝ ΑΜΕΡΙΚΗ

Mr D. Stroumbos 261 w. 85th Str New-York City U.S.A.

έξοχική έπαυλι παρά τή κ. και τή κ. Άλ. Δημητριάδη. Τό τερ-
ραϊν του τέννις εύρύχωρον και πλασιωμένον από λουλούδια, ή
τεννίστριες φτερουγούν σάν πεταλούδες πράσινες, ρόζ, άσπρες,
κίτρινες, εινε αι Δεσποινίδες Ντέη και Δέλα Δημητριάδη, ή μία
με λευκό κρεμ-ντε-σιν και ή άλλη με κίτρινο έργασμένο με ζούρ,
θαυμάζονται ή σιλουέττες των και ή εύλυγία των. Δις Μίνα Ζα-
φειροπούλου με ρόζ και λευκό σερμάτι, Δις Έλλά Τσακισιάνου με
άσπρα. Άντάξιον «Πάρντερ» στο «τερραϊν» του τέννις, οι κ. κ.
Άλ. Ζαφειροπούλος; Γ. Δημητριάδης, Δ. Πετρούδης και Άσων.
Κωνσταντινίδης.

— Τό γκαρπύ των μπριτζιστριών και μπριτζιστών από τις Δες
Ρένα Βέγλη με κομψοτάτη τουαλέττα από κρεμ-μπούτσια μεζέ με
πουά μαύρα και μεζέ καπέλλο, κ. Β. Γρηγοριάδη με κρεμ-ντε-σιν
σιρόν, Δις Α. Φορέστη μ' ένα χαριτωμένο έμπριμ κίτρινο και
γχενά βοθύ που σχηματίζει κάτι ιδιόρρυθμο «πανών» και καπελ-
λιν κίτρινη γαριρισμένη με βελούδο κίτρινο και γχενά, ένα σένο-
λον πολύ καλλιτεχνικό.

— Άλλη σιλουέττα άντάξια θαυμασμού εινε ή Δις Λένα Δ. Νι-
κολαΐδη εκ Τεργέστης με Παριζιάνη τουαλέττα από δύο τόνους
ζωρζέτ μπλε και καστόριον καπέλλο επίσης σε δύο τόνους.

— Έπηρεχλούθησεν ζωηρότατος χορός και τό κυλικιον ήτο άνε-
ξάνηλτον σε παγομένα φρούτα και σε γευστικώς μεζέδες.

Η Μονταίν

ΜΙΚΡΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΟΥ ΚΟΛΛΑΡΟΥ

Άπό ένα περίεργο βιβλίο που έξεδόθη τελευταία στην Λαϊψία
με τον τίτλο «Ποικίλα και Περιέργα», μαζί με ένα σαρδ άλλα
ένδιαφέροντα πράγματα, μαθαίνουμε ότι τό κολλάρο χρονολογεί-
ται άπ' τό 1827. Ός την εποχή εκείνη, οι άνδρες φορούσαν που-
κάμισο μ' ένα γιακά μαλακό και χαμηλό, κολλημένον άπάνω τους.
Τό κολλάρο που φορούσαν σήμερα τό έφεραν κάποια Άμερικανίς,
ή Άννα Μοντάν, της οποίας ό σύζυγος, διατηρούς ένα άριστο-
κρατικό ύποδηματοποιείο σε μία κεντρική λεωφόρο της Νέας Υ-
όρκης. Για να μπορέι να παρουσιάζεται εύρροδοπος στην άριστο-
κρατική πελατεία του και επειδή ό γιακάς του λερωνόταν πολύ
συχνά, ό ύποδηματοποιός Μοντάν άναγκαζόταν ν' αλλάξει ποικί-
μοσ κάθε μέρα και τό καλοκαίρι δύο φορές την ήμέρα. Ή συνή-
θειά του όμως έκείνη, πολύ καλή κατά τά άλλα, έστοιχίσε άκριβά
και ή μίστρας Μοντάν στενοχωρήσαν που έβλεπε τά ποκάμισα
του συζύγου της να λυώνων πολύ γρήγορα από τις συχνές πλύ-
σεις. Έσπαζε λοιπόν τό κεφάλι της για να βρη μία λύσι και στο
τέλος τό κατώρθωσε. Έκάθισε και έγραψε του συζύγου της γα-
κάδες χωριστούς από τό ποκάμισο με κουμπιότρικες και ποκά-
μισα χωρίς γιακά, εφωδιασμένα όμως με κουμπιά, ώστε να έφαρ-
μόζονται έπάνω τους οι γιακάδες.

Έτσι ό ύποδηματοποιός Μοντάν άλλαξε κολλάρα δυο και τρεις
φορές την ήμέρα, χωρίς να εινε ύποχρεωμένος ν' αλλάξει και
ποκάμισο.

Οι φίλοι και οι πελάται του Μοντάν, όταν ειδαν την έξυπνη έπι-
νοχη της γυναίκας του, άγοητεύθηκαν και ένας-ένας άρχισαν να
παράκαλουν την μίστρας Μοντάν να ράνη και γι' αυτούς ποκά-
μισα και γιακάδες, όμοια με τό συζύγου της.

Έτσι σιγά-σιγά ή μόδα αυτή άπείχε να διαδίδεται σ' ευρύ κώ-
λο και ή έξυπνη νοικοκυρά δέν έπρόφθανε να ράβη ποκάμισα
και κολλάρα.

Έν τούτοις ούτε αυτή ούτε ό
σύζυγός της σκέφθηκαν να έμμε-
ταλλευθούν την κερδοφόρο έφεύ-
ροσή τους. Και μόνο, έπειτα από
μερικά χρόνια, κάποιας ιεροκήρυξ
της αίρέσεως των Μεθοδιστών, ό-
νόματι Έμπενέγκερ Μπρόουν, άν-
τελήφθη την σημασία της έφευρέ-
σεως και ίδρυσε ένα μικρό κατά-
στημα, στο όποιο κατασκεύαζε
κολλάρα και ποκάμισα και με
τό όποιο, σε λίγα χρόνια, σχη-
μάτισε κολοσσιαία περιουσία.